

Somriures emmascarats, per Arnau Tordera

El cantant, compositor i guitarrista d'Obeses ens explica com la pandèmia ha canviat la connexió entre artista i públic en el directe

Arnau Tordera | Juan Miguel Morales

Una de les coses més boniques de dedicar-se a la música és disposar de l'oportunitat privilegiada -a vegades no prou valorada- de fer feliç l'altra gent; tenir a les mans la possibilitat d'embellir la vida d'aquelles persones que gaudeixen amb les teves cançons, amb la teva música i, en definitiva, amb allò que proposes com a artista. L'auge recent de les xarxes socials ha facilitat que el músic tingui un accés més fàcil a la coneixença d'aquesta felicitat, en el sentit que els seus seguidors exposen el testimoni de la companyia sonora en fotografies, tuits, *stories*, etc.

Tot i això, on aquesta experiència es percep de manera més intensa, més pura i sense cap element intermediari és precisament als concerts, sense pantalles, amb el risc i l'atracció del directe i amb la tensió apassionant que tenen les nits úniques. Molt sovint el públic no n'és conscient, però de la mateixa manera que l'artista és contemplat per tota una platea, cadascuna de les persones que formen la massa d'espectadors són igualment observades per aquells que ocupen l'escenari. I ho són, a més, des d'una posició que abasta la totalitat del públic de manera que l'artista, en una altra mesura, també és testimoni d'un cert espectacle involuntari. De totes les coses que es veuen des de l'escenari, entre les quals hi ha eufòria, moments d'èxtasi, petons, cerveses vessades, flirteig i fins i tot alguna cosa no revelable, allò més satisfactori de contemplar són els somriures. Desenes, centenars, milers de persones somrient. Són els somriures que es generen fruit de la felicitat compartida i la consciència d'estar vivint un plaer del tot irrepetible; una imatge idíl·lica que ara només forma part d'un passat enyorat, d'un record d'allò que havíem

considerat una normalitat quan hauria merescut, sense cap dubte, el qualificatiu de 'meravella'.

**“Els dos ulls, petits i tímids,
acaben sent l’únic element
de connexió entre artista
i espectadors”**

Avui tots aquests somriures estan emmascarats. De manera absolutament inesperada, els músics que hem tingut la sort de fer concerts en aquest context desolador ens hem trobat davant una audiència formada per una munió de mascaretes inexpressives, quasi immòbils; una mar perfectament endreçada de mordaces de colors diversos sobre les quals sobresurten, petits i tímids, els dos ulls que acaben convertint-se en l'únic element de connexió entre l'artista i els espectadors. Però aquesta nova circumstància no afecta només la vivència visual, sinó que acústicament la diferència encara és més notòria. La mascareta i la prudència han fet abaixar el to de veu del públic, que ara participa de manera més discreta al concert. És incòmode cantar amb un tros de tela davant la boca i, fins i tot quan t'abandones a l'eufòria desbocada, el teixit apaivaga el teu doll de veu i el volum es veu notablement reduït.

Des de l'escenari es percep un públic retingut, a mig gas, lleugerament somnolent o amb un cert cansament. I malgrat que sabem del cert que no és així, atès que tota aquella gent ha decidit assistir a un concert tot i la complexa situació actual, aquesta retenció també afecta la manera com es percep tot plegat des de dalt de l'escenari. Els músics haurem d'acostumar-nos durant una bona temporada a no veure-us el somriure, tot i tenir l'esperança que sota cada mascareta se n'hi dibuixi un de ben llampant.